

Endnu et skævt fristed lukker

Endnu et skævt fristed lukker

Indtil nu har de unge, som ingen andre vil lege med, holdt til i Gaderummet på Nørrebro i København. Men nu lukker stedet. Kommunen er utilfreds med ledelsen, og de tilsynsførende læger har opsagt samarbejdet. Men de unge elsker stedet.

Udenpå er bygningen grim, indenfor er der brug for 1.000 liter koncentreret Ajax. Her er ikke ulækert på den mest gammelmandsalkoholiserede, sumpede og stinkende måde, men her er ufatteligt beskidt. Der står fyldte askebægre overalt, og midt i det hele går en kamphund rundt med et kødben af samme størrelse som rygsojlen på en dinosaur.

Vi er i Gaderummet på Nørrebro i København. I køkkenet flyder maden, i sofaerne flyder unge mænd og kvinder, i andre hjørner ryger de nogle ordentlige kogere, og lidt senere gør de det igen. På 1. sal bor fire afrikanere, som vist nok er under uddannelse. Her er også ungarere, tyskere

og polakker, men langt de fleste er unge danskere, hvis eneste fællesnævner er, at de er hjemløse. Nogle har alvorlige psykiske problemer, og nogen er fuldstændig normale, men mangler bare et sted at bo.

En af dem er Bo. Han er 36 år og ikke nem. Første gang han blev fjernet fra sin mor, var han et halvt år. Siden har han boet på institution, hos sin mor, på institution, gået på fem skoler, været på Fulton, siddet i fængsel, og han er stadig ked af det med sin mor.

»Selvfølgelig er jeg ked af, at min mor fandt den ene drukbølge efter den anden, der kunne tæske os, mens hun så på uden at gøre noget ved det. Selvfølgelig er jeg ked af det.«

Bo fik en lejlighed, og siden blev det

campingvognen. Siden forsøgte han et herberg, men han mente, at der var brandfarligt, og at de ansatte svindledede og drak i arbejdstiden. Så der røg han ud. Han har forsøgt en række andre psykiatriske behandlingssteder, men det gik galt. Bo er ikke nem.

»På de andre steder er de ikke uddannede til at forstå en kriminel tankegang.«

Pengekassen smækket i

Så nu bor han her med omkring 30 andre. Her er kun få regler og åbent 24 timer i døgnet for alle, der mangler et sted at bo. Så længe det varer.

For Københavns Kommune har med øjeblikkelig virkning besluttet at lukke Gaderummet med den konsekvens, at samtlige medarbejdere fritstilles, kommunen trækker sin godkendelse af bostedet tilbage, og midlerne fra Socialministeriet stoppes. Kommunen vil finde nogle andre, der kan drive stedet, og i mellemtiden skal beboere og brugere henvises til andre tilbud.

Gaderummet har været truet af lukning, siden en tilsynsrapport beskrev, hvordan medarbejderne lod de unge ryge hash, og personalet opfordrede dem til at fravælge lægeordineret medicin mod psykiske lidelser uden at inddrage en psykiater i beslutningen. Siden har overlæge og psykiater Henrik Rindom fra Hvidovre Hospital meddelt Københavns Kommune, at han ikke vil samarbejde med ledelsen.

»Vi har de her unge, som ikke vil have noget med psykiatrien at gøre, og som ik-

ke vil tage deres medicin. Der er det fantastisk, at der er et sted i København, hvor vi kan møde dem på deres banehalvdel. Men når det er sagt, så er der også foregået ting i Gaderummet, jeg ikke kan tilslutte mig« siger Henrik Rindom.

Han har anbefalet en udskiftning af ledelsen. Socialdemokratiet og SF er enige i, at det kan løse problemerne.

»Det er afgørende at finde en ledelse, der vil samarbejde med både kommunen og psykiaterne, og det har den nuværende ledelse ikke levet op til. Det er skrøbelige unge, der kommer på bostedet« sagde SF's Frank Hedegaard forleden til Jyllands-Posten.

At ledelsen accepterer hashrygning, er der ingen tvivl om. For lige nu sidder Bo og et par andre og ryger tjald på en kæmpe vandpipe, og ved siden af sidder lederen af Gaderummet. Han er psykolog og hedder Kalle Birch-Madsen.

»På alle herberger ryges der hash, men det foregår bag lukkede døre. Jeg opfordrer ikke til, at de gør det, men jeg vil heller ikke smide dem ud. Alle andre steder bliver de smidt ud, og hvad sker der? De står ude på gaden og ryger, og så går de lige ind igen«, siger Kalle Birch-Madsen med harme i stemmen.

Bo har himmelseng

Han er en midaldrende mand med lang hestehale. I 2005 modtog han en pris for sit arbejde med unge hjemløse. Mens kritikere anser ham for at være en fantast, ser de ansatte og brugerne ham som en mand, der aldrig giver op, som giver alle en ekstra chance og tror på det gode i mennesket. De otte medarbejdere bakker ham 100 procent op og arbejder stadig, selv om de har fået løn for sidste gang.

De unge beboere taler også med en alvor og intensitet om Kalle Birch-Madsen, som er svær at ignorere. Som Bo siger:

»Er du deprimeret, giver de andre dig depressionspiller. Kalle snakker.«

UDENFOR. David fra Danmark (yderst t.v.), Jesper, der er sygemeldt på grund af sin brækkede finger, og Bo, som har sit eget lille himmelsengsværelse, bor alle i Gaderummet. Det samme gør Tom fra Ungarn (yderst t.h.). Han venter på at få arbejde. Foto: Klaus Holsting

At Kalle Birch Madsen ser stort på formalia og lader stedet være sig selv i en tåge af selvbestemmelse, hash og total tolerance, er der ingen tvivl om. At de ansatte, beboere og brugerne elsker ham for det, er lige så sikkert. Entusiasmen omkring stedet er så stort, at det giver mindelser om Ungdomshuset. Selv tror han stadig, at stedet har en fremtid.

»På trods af mangel på penge, på trods af mangel på arbejdskraft, på trods af mangel på penge til vedligeholdelse har vi skabt et sted, hvor folk er ordentlige ved hinanden, og hvor unge, der ikke kan gå andre steder hen, kan få lov at være.«

Til sidst viser Bo sit værelse frem. En seng med fire gardiner rundt om. Oven på er der også et gardin, så det ligner egentlig en himmelseng. For enden af sengen står en reol med hans toiletsager. I alt er værelset tre kvadratmeter stort og er selvbygget ind i Gaderummetsovesal. Her bor 11 mænd på 40 kvadratmeter. De ti andre har køjesenge. De er dækket til med lilla, blå, rosa, grønne, hvide, sorte og blomstrede gardiner, som er suppleret med lilla, blå, rosa, gule, grønne, hvide, sorte og blomstrede tæpper, som er syet sammen med lilla, blå, rosa, gule, grønne, hvide, sorte og blomstrede klude-tæpper. Målt med almindelige parcelhusalen er her meget beskidt. Kan man bo her, kan man bo overalt.

Bo bor her »fordi kommunen glemte at betale husleje til min lejlighed«. Han har i øvrigt bygget en lille dør mellem de to sovesale:

»Det var, fordi en af de andre i den anden sovesal havde en hundehvalp herinde, som pissede i Marcells sko. Så blev jeg jo bange for, at den skulle løbe ind og pisse i mine sko.«

Alan på 63 bor her også. Han har mistet sin lejlighed, »og så sagde Kalle, jeg kunne bo her«.

Så her bor Alan. Så længe det varer. olav.hergel@pol.dk

OLAV HERGEL

Er du deprimeret, giver de andre dig depressionspiller. Kalle snakker Beboer i Gaderummet om stedets leder